

HODOSSY GYULA

Tilos az álmodni hazavinni

És ha mindenütt tilos az álom:

Álmodni gyerünk haza...

Szécsi Margit: Papírkorona

Egy hatalmas hársfa árnyéka alatt,
az étterem teraszán ülve, színes papírkoronát kaptam, az ebédhez járt,
lehetett fotót készíttetni, királyi palástban, trónon ülve, serleggel a kézben.
A benne lévő nemes bor langyos volt, félédes, kissé megtört, de megittam.
A fotók jól sikerültek, amelyekért külön fizetni kellett,
mert azok nem voltak az árban, csak a korona volt ingyen.
Nem álmodtam ilyen királlyságról, távol az otthonomtól, a szeretteimtől,
csak úgy jött, mint a nyári zápor, amely elől futnod kell a legközelebbi
eresz alá,
ha van, s ha nincs, akkor is futsz, míg rá nem döbbsz, felesleges, megállsz,
tocsog a víz a ruhádból, s nem tudod, sírj-e vagy nevesz.

Nem tudtam én sem, sírjak-e vagy nevessek, ültem a királyi trónon,
királyi palástban, királyi koronával a fejemen, szerencsétlenkedve.
Egyetlen kis ócska csoda sem történt,
nem kellett a népemet a nádasba menteni, *vadszagú lilium erdőben* vágózni,
fehérszőrű paripán, *vízi-sárkánnyal*, *lófejű sáskával*, *vidrával* megmérkőzni,
pedig jó lett volna álmodni, gyönyörű, aranyhajú hercegnőt,
énekét a halott madárnak, amelyet a macska kikapart a sírból.
Látom a vár nyugati szárnyának tornyát, innen bevehetetlen, de én,
papírkoronával a fejemen, papírsárkányt eregetve, a *húsvéti tojás burkából*
készült *sztaniol-lovon* megpróbálom meghódítani,
mert nem tilos az álom, kedves Margitom!

Letesséknek a trónról, a palástot is lekasztják rólam, micsoda egy viselkedés,
a koronát megtarthatom, mondták, az benne van az árban, az álom nincs,
azt tessék rögvest elfelejteni, az álom nem elvihető, érti!

Zötyögős macskaköves úton megyek a folyópartra,
a királyi flotta én rám vár.

Ruhástul megyek az erőssodrású hideg vízbe.

Már alig bírom megtartani magam.

Elöttem egy gyönyörű szép vitorlášhajó horgonyt ereszt,
a kötélhágcsót is leeresztik.

A víz egyre mélyebb, már az ajkamig ér, papírkoronámat egy kisebb hullám
lekapja fejemről, úszik a vízen, távolodik, a fotókat is elengedem,
ússzanak azok is.

A víz tajtékjából új koronát meríték

– még hogy az álmot nem lehet magammal vinni, micsoda hülyeség –
a folyóvíz elsodor, s hazavisz a végtelen, az örök álomvilágba.

Németh István: Kapu